

הקורבנות הנשכחים של הרימון

וגדל בערד. הוריו היגרו לישראל מציכוסלובקיה, אחרי מלחמת העולם השנייה. אביו הוא פועל פשוט ואמו מנהלת ספרייה. „קיבלתי חינוך פועלי“, הוא מדגיש. „שקדי הוא בן 26, סטודנט לביולוגיה ומדריך טיולי סאפאיי באפריקה. הוא מדבר בהתרגשות, כשחיוך עדין מבליח מדי פעם דרך זקנו הגינגי הקצר. הוא איש פתוח, עירני וחביב.

„הרגשתי

שחטפתי זרם“

עדי לוי נולד וגדל בשכונת נחלת-צבי בירושלים במשפחה חסינית. אביו מנהל-חשבונות ואמו עקרת-בית. מישפחתו היגרה מתימן לירושלים לפני שלושה דורות. הוא בן 31, מתכנת מערכות מחשבים. קשה לו לחשוף את עצמו. הוא מתבטא בהירות ובורר את המילים בקפדנות.

האם במהלך ההפגנה היתה תחושה שונה מאשר בהפגנות קודמות?
עדי: בפעמים הקודמות היו פירחחים שצעקו „אשף, בוגדים,

עדי לוי היה וישוע שקדי, שניים מפצועי הרימון אשר הושלך בעצרת-המחאה של שלום עכשיו בירושלים, ישאו בגופם לנצח את רסיסי של הרימון הקטלני. יהוה — הסובל מקרעים חמורים בשרירים ובעצבים, ועדי — שנפגע קשות מרסיסים בידי וברגליו, נפגעו בשעה שהביעו באופן חוקי את מחאתם כנגד הממשלה, אשר ניסתה להתחמק מיישום המלצות הוועדה שחקרה את הטבח במחנות הפליטים בביירות.

השניים הם היחידים הנמצאים עדיין בטיפול רפואי ופסיכותרפיה בבית-החולים שערי צדק בירושלים. חודשים רבים יחלפו עד שיוכלו לשוב ולתפקד כפי שהיו לפני הפיגוע.

עדי ויהושע פעילים בסניף הירושלמי של יש גבול, תנועת חיילי-המילואים אשר אינם רוצים לשרת בלבנון. אמיל גרינצווייג ז"ל נמנה גם הוא עם חבורה של תנועה זו. העולם הזה ערך ביקור-חוליס אצל השניים, וביקש לחוש את הדופק אצל מי שעמדו במוקד הפיצוץ, אשר זינעו לרגע קט מאוד את המדינה.

יהושע שקדי נולד בנתניה

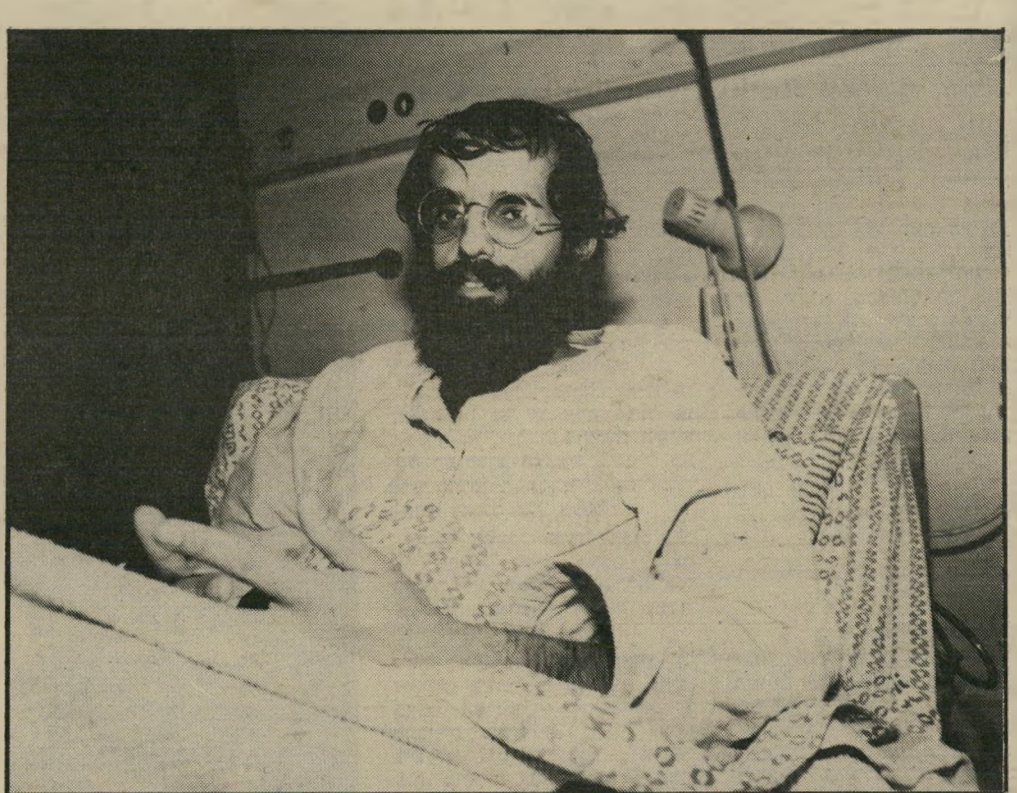
אותו, הייתי רוצה שציפורים יחברנו לו על הראש. הוא אומר. „הרימון הוא לא התחלה של תהליך אלא אמצע — תופעה הצומחת מהמציאות הקיימת

סובל מקרעים חמורים בשרירים ובעצבים. הוא אינו סבור שיש להעניש את זורק הרימון, רק לבזות

וכרגליים. זה לא לעיתון — גם בישבן. **יהושע:** ברגע הפיצוץ עזר לסדר את הלפידים. מייד הבנתי שורקו רימון ושנפצתי. שמתי את הברז, צרחתי מכאבים. הייתה וקשרתי בין הדברים. **עדי:** כשהרימון התפוצץ, הייתי שחטפתי זרם. בגלל הפגז בעצבים — הרגשתי כמו זרם זמן. רעדתי כולי והתחלתי לל

לכו לערפאת! הפעם צעקו כך אנשים מכובדים יותר. ואז הפירחתי צריך להיות קיצוני יותר, והוא מכניס מכות וקורע שלט. כך זה מתגלגל, עד שמוצאים איזה מישהו שזורק רימון. כדאי שאלה שחשבו שהאשמות בגידה בשלום עכשיו יידעו: מה שהם אמרו — **יהושע:** הפחד קיים כבר הרבה זמן. חמש דקות לפני שזרקו את

יהושע שקדי

„כדאי שלא ימצאו אותי זורק הרימון!“ אומר אחד מפצועי „שלום עכשיו“

להתרחק. בא מולי שוטר ולקח אותי לחדר. מה קרה לך? אמרתי לו שפתי זרם. הוא הסתכל עלי ואמר לי שנפצתי. הסתכלתי על עיני וראיתי שהבגדים נספגים בדם. הרגליים לא הרגשתי הנעליים מלאות בדם. לא קלטתי מכה ממש מפצוץ. זה לא נגע לי בתודעה. חיפשתי משהו שיקנה לי כוח, וקראתי לאברום בורג. ניגש ואני נפלתי עליו. אברום (המשך בעמוד הבא)

הרימון, אמרתי שאולי כעת יבינו אנשי שלום עכשיו עם מי יש להם עסק. אמרתי שזה ילך רחוק יותר, וזה באמת קרה. **מה קרה ברגע שהתפוצץ הרימון?**
עדי: ההפגנה נגמרה, האנשים התפזרו. ביקשו מאיתנו שנשאר לאסוף שלטים, לרכו את הלפידים, לנקות. באותה שנייה של הפיצוץ הינחתי לפיד בריכוז של הלפידים. הייתי כפוף, מה שחשך ממני פגיעה בגוף. חטפתי הכל בידיים

התפוצץ, הוא מספר, „חשבתי שחטפתי זרם חשמלי“. אברום בורג עזר לפנותו מהמקום. „לא חשוב מי זרק את הרימון — הוא מכריז — האשם הוא בגין!“

עדי לוי

נפגע קשות מרסיסים בידי וברגליו. מישפחתו היגרה מתימן לפני שלושה דורות והתיישבה בירושלים. כשהרימון